

Paraules d'Irene Martín

Bon dia,

El meu nom és Irene Martín i avui soc aquí perquè vaig tenir l'immens privilegi de compartir 3 anys de Secretariat Nacional de l'Assemblea amb la Carme Forcadell. La Carme.

Avui la Carme ha estat condemnada a 11 anys i mig de presó. Teòricament ha comès el delictes de sedició. Els fets; els que digui la sentència. Però tots sabem que és una sentència que parteix d'un relat fals i esbiaixat. La realitat, un càstig per haver estat presidenta de l'Assemblea i per haver permès el debat parlamentari. Per creure i defensar que, en democràcia, es podia parlar de tot. Que també es podia parlar de l'autodeterminació de Catalunya. Un càstig i una venjança. Un escarment, i amb voluntat exemplificadora.

Avui som aquí per reivindicar la seva figura, i el seu treball, així com també per recordar la resta de condemnats. Tots ells. Tots. Però, especialment, en Jordi Sànchez, també ex-president de l'Assemblea i en Jordi Cuixart, president de l'entitat civil germana Òmnium Cultural. I també per recordar tots els altres represaliats i, especialment, les nostres companyes Meritxell Serret i Clara Ponsatí avui a l'exili

Fa set anys no coneixia la Carme. Avui la considero una amiga. Amb la Carme vaig compartir hores de treball, de xerrades, de projectes, d'idees i avui només la puc veure a través d'un vidre.

Set anys. Tres anys de treball intens per fer créixer l'Assemblea. Per fer la Marxa cap a la independència, la Via Catalana i la V baixa. Anys en que ens vàrem apoderar com a poble, vàrem posicionar la independència al centre del debat polític i vàrem entendre que el futur depèn de moltes coses, però sobretot, depèn de nosaltres. Anys en que vàrem créixer de baix a dalt. Dos anys en que va ser la Presidenta del Parlament, la segona autoritat de Catalunya. Dos anys de treball per donar sortida a l'exercici del dret d'autodeterminació. Anys en què es va aprovar la llei del referèndum i vam celebrar l'1 d'octubre, però també de petits canvis revolucionaris com la racionalització dels horaris, fer començar les reunions puntuals i intentar feminitzar al màxim possible la institució. I, ara, quasi dos anys de presó. Dos anys en què, malgrat la situació de privació de llibertat, malgrat la injustícia de la situació, ha sabut adaptar-se i seguir lluitant, ara per a millorar la situació de les preses i seguir creant projectes, com el *d'Escrivim el futur en tinta lila*.

Des que va començar aquest processament molts cops m'he sentit responsable que ella hagi estat tancada, jutjada i ara condemnada. Perquè la Carme anava al capdavant, però anava en la direcció en què totes nosaltres empenyíem. Va acceptar el repte que nosaltres i moltes d'altres vam plantejar. Ella és avui on potser podria ser jo, on qualsevol de nosaltres podria ser. I per això avui, jo també em sé condemnada.

Jurídicament, la única sentència justa i legal seria l'absolució.

Políticament, la única sentència intel·ligent seria la que rebaixés tensió. La que permetés una sortida dialogada al conflicte. Però no hi ha hagut ni justícia ni intel·ligència.

Per raons òbvies avui encara no he pogut parlar amb la Carme, però crec que li agradaria que acabés amb aquestes paraules, que tants cops vam repetir:

No caiguem en provocacions. I cuideu-vos, cuidem-nos.

Entenguem que la por és humana, però la por no ens fa avançar. Alliberem-nos-en.

En els dies que venen, mantinguem el cap fred i la serenitat. Però tinguem també valentia i determinació.

Carme, no estàs sola. Contra un estat repressor que no vol justícia, sinó venjança, que només busca vèncer i mai convèncer, nosaltres seguim aquí. Prenguem les regnes del nostre destí i seguim endavant. Perquè només vencent la por, ça repressió deixa de produir el seu efecte. Si tu no tens por, ells no tenen repressió